

Številka: 018-071/2026-6
Datum: 8. 7. 2026

SKLEP

Državna revizijska komisija za revizijo postopkov oddaje javnih naročil (v nadaljevanju: Državna revizijska komisija) je na podlagi 39. in 70. člena Zakona o pravnem varstvu v postopkih javnega naročanja (Uradni list RS, št. 43/2011 s sprem.; v nadaljevanju: ZPVPJN) v senatu dr. Mateje Škabar, kot predsednice senata, ter Aleksandra Petrovčiča in Marka Medveda, kot članov senata, v postopku pravnega varstva pri oddaji javnega naročila »*Nakup reagentov z vključeno brezplačno uporabo analizatorjev za obdobje 5 let*«, v sklopu 2, na podlagi zahtevka za revizijo vlagatelja Axon Lab trgovina in storitve d.o.o., Rimska ulica 4, Slovenska Bistrica (v nadaljevanju: vlagatelj), zoper ravnanje naročnika Univerzitetni klinični center Ljubljana, Zaloška cesta 2, Ljubljana (v nadaljevanju: naročnik), dne 8. 7. 2026

odločila:

1. Zahtevak za revizijo se zavrne kot neutemeljen.
2. Zahteva vlagatelja za povrnitev stroškov postopka pravnega varstva se zavrne.

Obrazložitev:

Naročnik po odprtem postopku oddaja javno naročilo za nakup reagentov z vključeno brezplačno uporabo analizatorjev za obdobje 5 let, ki ga je razdelil na dva sklopa. Obvestilo o naročilu je bilo dne 13. 2. 2026 objavljeno na portalu javnih naročil, pod št. objave JN000988/2026-Eue16/01, istega dne pa je bilo objavljeno tudi v Uradnem listu Evropske unije, pod št. objave 106193-2026.

Dne 29. 4. 2026 je naročnik na portalu javnih naročil objavil dokument »*Odločitev o oddaji javnega naročila*«, št. 845080118-114-25/09 z dne 23. 4. 2026, iz katerega je med drugim razvidno, da je v sklopu 2 prejel tri ponudbe, od katerih je po merilih prvouvrščeno ponudbo vlagatelja (zaradi neujemanja kataloške številke reagenta z nazivom reagenta v točki 5 tabele ponujenih postavk in nezadostne ponujene količine reakcijskih kivet glede na predvideno količino preiskav, v številki

notranjo kontrolo kakovosti, v točki 19 navedene tabele) zavrnil kot nedopustno. Preostali prejeti ponudbi v sklopu 2 je naročnik ocenil kot dopustni, javno naročilo v navedenem sklopu pa je oddal ponudniku Meditrade, Podjetje za zunanjo in notranjo trgovino d.o.o., Brnčičeva ulica 17B, Ljubljana – Črnuče (v nadaljevanju: izbrani ponudnik), ki je v sklopu 2 predložil po merilih drugouvrščeno ponudbo.

Vlagatelj je zoper naročnikovo odločitev o oddaji javnega naročila v sklopu 2 vložil zahtevek za revizijo z dne 12. 5. 2026. Po zatrjevanju vlagatelja je njegova ponudba v obravnavanem sklopu dopustna. V primeru neujemanja kataloške številke reagenta z nazivom reagenta v tabeli ponujenih postavk gre po mnenju vlagatelja za očitno napako, ki jo naročnik v skladu z Zakonom o javnem naročanju (Uradni list RS, št. 91/2015 s sprem.; v nadaljevanju: ZJN-3) lahko spregleda. Kljub napačno zapisani kataloški številki v ponudbenem predračunu je ponudba vlagatelja jasna, saj je v njej predložil tudi navodilo, tehnične liste in druge dokumente, iz katerih je jasno razvidno, da v okviru sporne postavke ponuja material 00020007700 Hemosil D-Dimer HS in ne materiala 00020301000 Hemosil D-Dimer 500. Dalje vlagatelj navaja, da je v tabeli ponujenih postavk sicer res navedel nezadostno količino ponujenih reakcijskih kivet glede na predvideno število preiskav, v številki notranjo kontrolo kakovosti, vendar navedeno ni v nasprotju z določili dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila. Naročnik je namreč v omenjeni dokumentaciji, in sicer v petem odstavku 3. člena vzorca pogodbe, jasno določil, da mora izvajalec v primeru, da je v obrazcu »Ponudba – ponudbeni predračun« predvidel premajhno število reagentov, kalibratorjev, kontrol oziroma ostalega potrošnega materiala za število preiskav, kot ga je v »Tehničnih specifikacijah« določil naročnik, manjkajoče količine za navedeno število preiskav naročniku dobaviti brezplačno. Iz tega pa sledi, da je vlagatelj izpolnil vse zahteve naročnika. Vlagatelj je na naročnika dne 6. 5. 2026 naslovil »Poziv k spremembi odločitve o oddaji javnega naročila«, vendar naročnik vztraja pri izbiri. Vlagatelj se ne more strinjati s stališčem naročnika, zavzetim v odgovoru na omenjeni poziv, saj je, kot že navedeno, popolnoma jasno, da je imel vlagatelj v primeru točke 5 ponudbene tabele v mislih material 00020007700 Hemosil D-Dimer HS in ne materiala 00020301000 Hemosil D-Dimer 500, tudi sicer pa oba artikla ustrezata naročnikovim tehničnim specifikacijam. Prav tako se vlagatelj ne more strinjati z navedbami naročnika glede ponujenih nezadostnih količin reakcijskih kivet, saj je vzorec pogodbe del dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila, ki zavezuje ne le naročnika, temveč tudi ponudnike v fazi priprave ponudbene dokumentacije. Iz odgovora naročnika je tako mogoče razumeti stališče, da se bo javno naročilo izvajalo drugače, kot predvideva dokumentacija v zvezi z oddajo javnega naročila, kar pa je nedopustno in v nasprotju z določili ZJN-3. Izvedbeni del javnega naročila se mora namreč skladati z določili dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila, saj pogodba definira način izvedbe slednjega. Stališče naročnika, da se določilo pogodbe, ki je del dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila, nanaša le na izvedbo javnega naročila, je v postopkih javnega naročanja nesprejemljivo – pomeni namreč, da naročnik že sedaj ve, da bo izvajanje javnega naročila drugačno od vsebine dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila. V nadaljevanju vlagatelj zatrjuje nedopustnost ponudbe izbranega ponudnika. Navaja, da blago, ki ga ponuja izbrani ponudnik, ne izpolnjuje zahtev iz tehničnih specifikacij, določenih v dokumentaciji v zvezi z oddajo javnega naročila. Iz spremnih listov, predloženih v ponudbi izbranega ponudnika, je namreč razvidno, da kontrolni material za reagent Test Thrombin Reagent, ki ga je ponudil izbrani ponudnik, ni na voljo v dveh nivojih, kot je to zahteval naročnik. Prav tako izbrani ponudnik ni izpolnil zahteve naročnika po trinivojski kontroli za teste P-APTČ, P-PČ, P-Trombinski čas in P-Fibrinogen, saj je namesto zahtevanega ponudil kontrolni material, ki je *de facto* dvonivojski. Dalje iz predloženih dokazil izbranega ponudnika ni razvidno, da analitski sistem – poleg števila testov, ki jih je še možno opraviti – izda tudi opozorilo ali alarm za uporabnika, kot je to zahteval naročnik. Glede na navedeno vlagatelj predlaga, da naročnik oziroma Državna revizijska komisija zahtevku za revizijo ugotovi in razveljavi naročnikovo odločitev o oddaji javnega naročila za sklop 2, zahteva pa tudi povrnitev stroškov postopka pravnega varstva.

Izbrani ponudnik, ki ga v predmetnem postopku pravnega varstva zastopa Odvetniška družba Brulc, o.p., d.o.o., Dunajska cesta 9, Ljubljana, se je z vlogo z dne 18. 5. 2026 izjasnil o navedbah vlagatelja iz zahtevka za revizijo. V vlogi uvodoma navaja, da vlagatelj ne izkazuje aktivne legitimacije za meritorno obravnavo zahtevka za revizijo, saj je naročnik vlagateljevo ponudbo ocenil kot nedopustno iz dveh samostojnih razlogov, ki vsak zase zadostujeta za njeno izločitev iz postopka javnega naročanja. Prvi razlog se nanaša na nejasnost tehničnega dela vlagateljeve ponudbe, drugi pa na priznano nezadostno količino ponujenega potrošnega materiala. Ker sta navedena razloga samostojna in vsebinsko neodvisna, vlagatelj tudi v primeru uspešnosti posameznih navedb glede ponudbe izbranega ponudnika predmetnega javnega naročila ne bi mogel pridobiti, posledično pa vlagatelju aktivne legitimacije v konkretnem primeru ni mogoče priznati. Izbrani ponudnik nadalje zatrjuje, da pri navedbi kataloške številke reagenta v točki 5 vlagateljevega ponudbenega predračuna ne gre za očitno napako. Vlagatelj je namreč v ponudbenem predračunu navedel kataloško številko 00020301000, medtem ko iz drugih delov njegove ponudbene dokumentacije izhaja sklicevanje na artikel s kataloško številko 00020007700. Iz tega pa sledi, da gre za navedbo dveh različnih kataloških števil, ki predstavljata dva različna komercialna proizvoda. Posledično naročnik ob pregledu vlagateljeve ponudbe ni mogel z gotovostjo ugotoviti, kateri artikel vlagatelj dejansko ponuja. Iz navedene ponudbe sta namreč izhajala dva različna podatka o predmetu ponudbe, naročnik pa ne sme sam interpretirati oziroma ugotavljati, kateri podatek odraža dejansko voljo ponudnika. Naročnik je zato ravnal pravilno in zakonito, ko je ugotovil, da vlagateljeva ponudba v izpostavljenem delu ne izpolnjuje zahtev dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila. Dalje v konkretnem primeru sploh ni sporno, da je vlagatelj v ponudbi navedel manjše število reakcijskih kivet od količine, potrebne za izvedbo vseh zahtevanih preiskav, upošteva pri tem zahteve naročnika glede notranje kontrole kakovosti. To priznava tudi vlagatelj sam, ki skuša navedeno pomanjkljivost sanirati s sklicevanjem na pogodbeno določilo, po katerem bo moral izvajalec morebitne manjkajoče količine naknadno dobaviti brezplačno. Takšnemu stališču ni mogoče slediti. V postopkih javnega naročanja mora namreč ponudba že ob oddaji izkazovati izpolnjevanje vseh zahtev naročnika, določenih v dokumentaciji v zvezi z oddajo javnega naročila. Ponudnik mora torej že v fazi oddaje ponudbe ponuditi zahtevane količine blaga, ki omogočajo izvedbo javnega naročila v zahtevanem obsegu. Naknadno sklicevanje na pogodbene obveznosti tako ne more sanirati pomanjkljivosti ponudbe, ki obstaja že v trenutku njene oddaje (prim. tudi odločitev Državne revizijske komisije v zadevi št. 018-176/2018). Ponudbe, ki ne zagotavlja zahtevanega obsega blaga, ni mogoče šteti za dopustno, saj bi naknadna sanacija pomenila nedopustno spremembo ponudbe po roku za oddajo ponudb, s tem pa poseg v načelo enakopravne obravnave ponudnikov. V nadaljevanju izbrani ponudnik nasprotuje vlagateljevim navedbam o nedopustnosti njegove ponudbe ter – glede na vse navedeno – meni, da je treba zahtevek za revizijo zaradi neizkazovanja aktivne legitimacije vlagatelja zavreči oziroma ga, podredno, zavrniti kot neutemeljenega.

Naročnik je s sklepom, št. 845080118-114-25/Sklep1 z dne 26. 5. 2026, zahtevek za revizijo zavrnil, posledično pa je zavrnil tudi vlagateljevo zahtevo za povrnitev stroškov postopka pravnega varstva. V navedenem sklepu zatrjuje, da je vlagatelj v ponudbi za sklop 2 ponudil dve različni kataloški številki, ki predstavljata dva različna proizvoda. Ker je torej vlagatelj ponudil dva različna proizvoda, naročnik pa se je s podatkom, kateri proizvod dejansko ponuja vlagatelj, seznanil šele z zahtevkom za revizijo, vlagateljevim navedbam o očitni napaki, ki bi jo naročnik lahko spregledal, ni mogoče slediti. Glede ponujenih nezadostnih količin reakcijskih kivet gre poudariti, da je naročnik v dokumentaciji v zvezi z oddajo javnega naročila določil točne količine, potrebne za izvedbo vseh zahtevanih preiskav ob upoštevanju zahtev glede notranje kontrole kakovosti. Naročnik je tako od ponudnikov zahteval, da ponudijo tolikšne količine razpisanega materiala, da bo mogoče izvesti vse predvidene preiskave. Ker je vlagatelj ponudil premajhno količino reakcijskih kivet, kar niti ni sporno in priznava tudi vlagatelj sam, gre zaključiti, da vlagatelj ni upošteval navodil za izpolnjevanje ponudbe, posledično pa je njegova ponudba nedopustna. Navedenega ne more spremeniti vlagateljevo sklicevanje na določbo v vzorcu pogodbe, saj se ta nanaša na izvedbeno

fazo in na ponudnika, ki mu bo oddano javno naročilo, kar pomeni, da bo moral slednji v primeru, če bo naročnik tekom izvajanja preiskav ugotovil, da je – kljub temu, da je v tej zvezi v ponudbi upošteval vse naročnikove predpostavke – ponudil premajhne količine materiala za izvedbo navedenega števila preiskav, ta material dobaviti brezplačno (prim. v tej zvezi tudi odločitev Državne revizijske komisije v zadevi št. 018-176/2018). Pri tem gre dodati še, da je bila dokumentacija v zvezi z oddajo javnega naročila glede količinskih zahtev nedvoumna, saj sta oba preostala ponudnika ponudila zahtevano količino. V nadaljevanju naročnik nasprotuje vlagateljevim navedbam o nedopustnosti ponudbe izbranega ponudnika in zaključuje, da je treba vlagateljev zahtevek za revizijo zavrniti kot neutemeljen.

Naročnik je sklep, s katerim je zavrnil zahtevek za revizijo, dne 28. 5. 2026 posredoval v opredelitev vlagatelju. Vlagatelj, ki je navedeni sklep prejel istega dne in je bil v tem sklepu tudi poučen o možnosti opredelitve do navedb naročnika iz omenjenega sklepa, se do teh navedb ni opredelil.

Naročnik je dne 28. 5. 2026 Državni revizijski komisiji odstopil dokumentacijo o postopku oddaje javnega naročila in predrevizijskem postopku.

Državna revizijska komisija je dne 10. 6. 2026 vlagatelju v seznanitev in opredelitev posredovala vlogo z dne 18. 5. 2026 (skupaj s prilogami), s katero se je izbrani ponudnik izjasnil o navedbah vlagatelja iz zahtevka za revizijo.

Vlagatelj se je do navedb izbranega ponudnika iz posredovane vloge opredelil z vlogo z dne 15. 6. 2026. V vlogi vztraja, da je pri navedbi kataloške številke reagenta prišlo do očitne napake, in prilaga navodila za delo z reagentom, za katerega zatrjuje, da je opredeljen z napačno kataloško številko, in sicer iz razloga, da bi se naročnik lahko prepričal, da oba reagenta (tisti s pravo in tisti z napačno navedeno kataloško številko) izpolnjujeta tehnične zahteve naročnika. Tudi glede količine reakcijskih kivet vlagatelj vztraja pri navedbah iz zahtevka za revizijo. Pri tem dodaja, da se je iz dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila dalo razumeti, da reakcijske kivete niso bile samostojna zahteva naročnika in je naročnik predvidel posledice v primeru ponujene prenizke količine potrošnega materiala ter s tem obveznost njegove brezplačne dobave. Glede na navedeno je vlagatelj mnenja, da morebitno pomanjkanje kivet ne more biti razlog za izločitev ponudbe. V nadaljevanju se vlagatelj opredeljuje do navedb, podanih v zvezi z dopustnostjo ponudbe izbranega ponudnika.

Državna revizijska komisija uvodoma ugotavlja, da izbrani ponudnik v vlogi z dne 18. 5. 2026 izpostavlja vprašanje obstoja vlagateljeve aktivne legitimacije kot enega od procesnih pogojev, ki morajo biti v skladu s 26. ter 31. členom ZPVPJN izpolnjeni za meritorno obravnavo zahtevka za revizijo. Ker vlagatelj ni zagovornik javnega interesa (prim. drugi odstavek 6. člena ZPVPJN), je za razrešitev vprašanja o obstoju njegove aktivne legitimacije potrebno ugotoviti, ali sta kumulativno podana elementa iz prve alineje prvega odstavka 14. člena ZPVPJN, to sta interes za dodelitev javnega naročila in možnost nastanka škode vlagatelju zaradi očitane kršitve naročnika.

Izbrani ponudnik vlagatelju ne oporeka interesa za dodelitev javnega naročila, pač pa zatrjuje, da vlagatelj v konkretnem primeru ne izkazuje možnosti nastanka škode. Po navedbah izbranega ponudnika je namreč naročnik vlagateljovo ponudbo v sklopu 2 ocenil kot nedopustno iz dveh samostojnih razlogov, ki vsak zase zadoščata za njeno izločitev iz postopka javnega naročanja. Ker vlagatelj – po zatrjevanju izbranega ponudnika – utemeljenost enega od omenjenih razlogov priznava tudi sam, javnega naročila v sklopu 2 po mnenju izbranega ponudnika ne bi mogel pridobiti niti v primeru, če bi se njegove navedbe glede ponudbe izbranega ponudnika izkazale za utemeljene. Iz tega pa sledi, (po vsebini smiselno) zatrjuje izbrani ponudnik, da vlagatelju škoda v smislu prvega odstavka 14. člena ZPVPJN ne more nastati, posledično pa mu aktivne legitimacije za meritorno obravnavo zahtevka za revizijo ni mogoče priznati.

Državna revizijska komisija v zvezi z možnostjo nastanka škode kot elementom aktivne legitimacije najprej pojasnjuje, da vlagatelj z vložitvijo zahtevka za revizijo zavaruje svoj položaj, in sicer ko zatrjevane kršitve naročnika vplivajo na njegov položaj na način, da bi mu bilo zaradi njih onemogočeno ali bistveno oteženo sodelovanje v postopku javnega naročanja, posledično pa bi mu bila onemogočena ali bistveno otežena tudi možnost pridobitve javnega naročila. Kršitve, ki jih vlagatelj zatrjuje v zahtevku za revizijo, morajo tako imeti za posledico verjeten nastanek škode, ki se kaže kot posledica nezakonitega onemogočanja pridobitve konkretnega javnega naročila. Da bi bila možnost nastanka škode verjetna, pa mora biti podana (vsaj hipotetična) vzročna zveza med zatrjevanimi kršitvami naročnika in prikrajšanjem na strani vlagatelja, ki je nastalo (ali bi utegnilo nastati) zaradi naročnikovih kršitev. Pri tem gre izpostaviti, da se možnost nastanka škode v vsakem postopku ugotavlja posamično, ob upoštevanju danih okoliščin konkretnega primera (npr. predmeta javnega naročila, vrste postopka, faze postopka, konkretnih očitkov, ki so predmet zahteve za pravno varstvo; prim. v tej zvezi odločitve Državne revizijske komisije v zadevah št. 018-046/2022, 018-001/2023, 018-13/2023 in 018-007/2025).

V obravnavanem primeru Državna revizijska komisija na podlagi vpogleda v izpodbijano odločitev o oddaji javnega naročila ugotavlja, da je naročnik v sklopu 2 (v zvezi s katerim je vlagatelj zoper izpodbijano odločitev vložil zahtevek za revizijo) prejel tri ponudbe, od katerih je kot nedopustno zavrnil zgolj ponudbo vlagatelja, medtem ko je preostali dve ponudbi ocenil za dopustni.

V navedenih okoliščinah obravnavanega primera vlagatelj, ki v zahtevku za revizijo zatrjuje nepravilnost naročnikovega ravnanja v zvezi z oceno njegove ponudbe kot nedopustne, aktivno legitimacijo za obravnavo teh navedb nedvomno ima. Iz izpodbijane odločitve je v tej zvezi namreč razvidno, da je vlagatelj – ob skupni ponudbeni ceni brez DDV za posamezen sklop kot edinem merilu za izbiro ekonomsko najugodnejše ponudbe – za sklop 2 ponudil najnižjo skupno ponudbeno ceno brez DDV. Iz tega pa sledi, da bi bila v primeru, ko bi se vlagateljeve navedbe glede naročnikovih nepravilnosti pri pregledu in ocenjevanju njegove ponudbe izkazale za utemeljene, izpodbijana odločitev o oddaji javnega naročila za sklop 2 razveljavljena. Posledično bi se postopek oddaje javnega naročila v navedenem sklopu vrnil v fazo pregleda in ocenjevanja ponudb, s tem pa bi možnost dodelitve javnega naročila v sklopu 2 pridobil tudi vlagatelj. Na podlagi navedenega Državna revizijska komisija ugotavlja, da je v obravnavani zadevi realna stopnja verjetnosti nastanka škode (ali vsaj možnost nastanka škode) vlagatelju, ki je v skladu s prvim odstavkom 14. člena ZPVPJN potrebna za obravnavo revizijskih navedb glede zatrjevane nepravilnosti naročnikovega ravnanja pri oceni vlagateljeve ponudbe kot nedopustne, izkazana.

Ali je v obravnavanem primeru izkazana tudi realna stopnja verjetnosti nastanka škode (ali vsaj možnost nastanka škode) vlagatelju, ki je potrebna za obravnavo revizijskih navedb glede nepravilnosti naročnikovega ravnanja v zvezi z oceno ponudbe izbranega ponudnika kot dopustne, pa je odvisno od dejstva, ali bo vlagatelj z navedbami glede nepravilnosti naročnikovega ravnanja v zvezi z oceno o nedopustnosti svoje ponudbe uspel.

Že na tem mestu je namreč potrebno izpostaviti tudi, da je naročnik v izpodbijani odločitvi v sklopu 2 – poleg ponudbe izbranega ponudnika – kot dopustno ocenil tudi ponudbo ponudnika Roche d.o.o., ocene o dopustnosti te ponudbe pa vlagatelj v zahtevku za revizijo ne izpodbija. Navedeno tako pomeni, da vlagatelj v primeru, ko bi se revizijske navedbe, vezane na njegovo ponudbo, izkazale za neutemeljene, s podanimi navedbami glede zatrjevane nedopustnosti ponudbe izbranega ponudnika ne bi mogel več doseči, da naročnik konkretnega javnega naročila v sklopu 2 ne bi oddal in bi za isti predmet izvedel nov postopek javnega naročanja (smiselno prim. v tej zvezi tudi odločitev Državne revizijske komisije v zadevi št. 018-009/2024). Iz tega pa sledi, da vlagatelju v primeru, ko bi se revizijske navedbe glede zatrjevane dopustnosti njegove ponudbe izkazale za neutemeljene, škoda v smislu 14. člena ZPVPJN ne bi mogla več nastati niti, če bi se

njegove navedbe o nedopustnosti ponudbe izbranega ponudnika izkazale za utemeljene, posledično pa vlagatelju v primeru ugotovitve o neutemeljenosti revizijskih navedb, vezanih na njegovo ponudbo, aktivne legitimacije za obravnavo navedb o zatrjevani nedopustnosti ponudbe izbranega ponudnika ne bi bilo mogoče priznati.

Ker iz navedenega izhaja, da gre vlagatelju nedvomno priznati aktivno legitimacijo (vsaj) za meritorno obravnavo revizijskih navedb glede zatrjevanja dopustnosti njegove ponudbe, in ker so po presoji Državne revizijske komisije izpolnjeni tudi preostali procesni pogoji za meritorno obravnavo zahtevka za revizijo, določeni v prvem odstavku 31. člena ZPVPJN, je Državna revizijska komisija v nadaljevanju zahtevka za revizijo – najprej v delu vlagateljevih navedb glede zatrjevanja dopustnosti njegove ponudbe – sprejela v meritorno obravnavo (prim. drugi odstavek 31. člena ZPVPJN).

Državna revizijska komisija je v okviru meritorne obravnave zahtevka za revizijo pregledala dokumentacijo o postopku oddaje predmetnega javnega naročila, pri čemer je vpogledala v dosje javnega naročila, objavljen na portalu javnih naročil, v dokumentacijo v zvezi z oddajo javnega naročila (vključno z vzorcem pogodbe), izpodbijano odločitev naročnika, vlagateljev poziv k spremembi izpodbijane odločitve z dne 5. 5. 2026, naročnikov odgovor nanj z dne 11. 5. 2026 in vlagateljevo ponudbo za sklop 2, zlasti pri tem v njej predloženi ponudbeni predračun (tj. obrazec »Ponudba – ponudbeni predračun«) za sklop 2.

Po pregledu navedene dokumentacije ter po preučitvi navedb vlagatelja, izbranega ponudnika in naročnika je Državna revizijska komisija odločila, kot izhaja iz izreka tega sklepa, iz razlogov, navedenih v nadaljevanju.

V obravnavanem primeru je med vlagateljem in naročnikom najprej spor glede vprašanja, ali je naročnik ravnal v skladu z določbami ZJN-3 in dokumentacijo v zvezi z oddajo javnega naročila, ko je za vlagateljevo ponudbo v sklopu 2 ugotovil, da ni dopustna.

Naročnikovo ravnanje je treba presojati z vidika 29. točke prvega odstavka 2. člena ZJN-3, v skladu s katero je dopustna tista ponudba, ki jo predloži ponudnik, za katerega ne obstajajo razlogi za izključitev in ki izpolnjuje pogoje za sodelovanje, njegova ponudba ustreza potrebam ter zahtevam naročnika, določenim v tehničnih specifikacijah in dokumentaciji v zvezi z oddajo javnega naročila, je prispela pravočasno, pri njej ni dokazano nedovoljeno dogovarjanje ali korupcija, naročnik je ni ocenil za neobičajno nizko in cena ne presega zagotovljenih sredstev naročnika. Naročnik odda javno naročilo na podlagi meril po tem, ko v skladu s prvim odstavkom 89. člena ZJN-3 preveri izpolnjevanje naslednjih pogojev: a) ponudba je skladna z zahtevami in pogoji, določenimi v obvestilu o javnem naročilu ter dokumentaciji v zvezi z oddajo javnega naročila, po potrebi ob upoštevanju variant iz 72. člena ZJN-3, in b) ponudbo je oddal ponudnik, pri katerem ne obstajajo razlogi za izključitev iz 75. člena ZJN-3, ki izpolnjuje pogoje za sodelovanje ter pravila in merila iz 82. ter 83. člena ZJN-3, če so ta bila določena.

V obravnavanem primeru je predmet naročila v sklopu 2 nakup reagentov za hemostazo – koagulacijo z vključeno brezplačno uporabo analizatorjev za obdobje petih let (gl. dokumentacijo v zvezi z oddajo javnega naročila, poglavje »Navodila ponudnikom za oddajo ponudbe«, točko »3. Predmet javnega naročila«). Naročnik je tehnične specifikacije za predmet javnega naročila v sklopu 2 določil v poglavju »Tehnične specifikacije« omenjene dokumentacije, kjer je za navedeni sklop določil zahteve v zvezi z analitskim sistemom za hemostazo, ki ga morajo ponuditi ponudniki, prav tako je določil zahtevane preiskave, ki se bodo izvajale na predmetnem analitskem sistemu, ter raznovrstne zahteve v zvezi s temi preiskavami, poleg tega pa je določil tudi zahteve v zvezi s predvidenimi metodami za izvedbo preiskav in zahtevanimi reagenti. Ob navedenem je naročnik za vsako izmed zahtevanih preiskav določil tudi, kolikšno je predvideno število določene preiskave,

ki se bo letno izvedlo na zahtevanem analitskem sistemu, hkrati pa je zahteval, da mora biti za vsako preiskavo na voljo kontrolni material v vsaj dveh nivojih (normalnem in patološkem).

Dalje je naročnik v dokumentaciji v zvezi z oddajo javnega naročila, poglavju »Navodila ponudnikom«, točki »12.2 Ponudba – ponudbeni predračun« med drugim določil:

»Naročnik je pripravil osnutek obrazca Ponudba – ponudbeni predračun, ki ga v celoti – vključno z nazivi postavk – izpolni ponudnik. Ponudnik v ponudbo – ponudbeni predračun vpiše vse reagente, kalibratorje, kontrole in ostali potrošni material, potrebne za predvideno število preiskav naročnika za obdobje 5 let ter ustrezno delovanje in uporabo analizatorja za celotno navedeno obdobje (ponudnik v dokumentu doda ustrezno število vrstic). Analizatorje, ki jih zagotovijo ponudniki naročniku v okviru tega javnega naročila, prejme naročnik v uporabo brez posebnega plačila, kar pomeni, da ponudnik uporabe analizatorja naročniku ne zaračuna posebej, temveč jo upošteva v okviru vrednosti postavk, za katere pripravi predračun (reagenti, kalibratorji, kontrole in ostali potrošni material).«

Po vsebini enako določilo je naročnik navedel tudi na obrazcu »Ponudba – ponudbeni predračun«, v katerega so morali ponudniki ločeno po postavkah vpisati ves ponujeni material, potreben za predvideno število preiskav naročnika za obdobje petih let, poleg tega pa so morali ponudniki v navedeni obrazec za vsako postavko vpisati tudi enoto mere, ponujeno količino, ceno na enoto mere v EUR brez DDV in ceno postavke v EUR brez DDV, navedene cene postavk v EUR brez DDV pa so morali sešteti ter seštevke navesti v razdelek »skupna ponudbena cena brez DDV«.

Glede na predstavljeno vsebino dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila se Državna revizijska komisija ne more strinjati z vlagateljevo navedbo, da se je iz omenjene dokumentacije »dalo razumeti, da reakcijske kivete niso bile samostojna zahteva naročnika«. Iz zgoraj citirane določbe dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila namreč jasno izhaja, da so morali ponudniki v ponudbeni predračun (vključno s ponujenimi količinami in cenami na enoto mere ter ceno vsake izmed ponujenih postavk) vpisati – s tem pa ponuditi – vse reagente, kalibratorje, kontrole in ostali potrošni material, ki je glede na naročnikove zahteve in predpostavke iz »Tehničnih specifikacij« dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila potreben tako za izvedbo zahtevanih preiskav v predvidenem številu za obdobje petih let kot tudi za ustrezno delovanje in uporabo analizatorja za celotno navedeno obdobje.

Ker med strankama ni sporno, da so za izvedbo zahtevanih preiskav (v okviru potrošnega materiala) potrebne tudi reakcijske kivete, glede na citirano določbo dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila ne more biti dvoma, da so morali ponudniki v ponudbeni predračun vpisati – in s tem ponuditi – tudi reakcijske kivete v takšni količini, ki bo zadoščala za izvedbo predvidenega števila zahtevanih preiskav za obdobje petih let.

Da gre izpostavljeno določbo dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila (tudi z vidika ponudnikov kot strokovnjakov s področja predmeta javnega naročila) razumeti na način, da je treba v okviru potrošnega materiala (med drugim) ponuditi reakcijske kivete, nenazadnje potrjuje tudi ravnanje vlagatelja samega. Med strankama namreč ni sporno, da je vlagatelj, kakor sicer pokaže tudi pregled njegovega ponudbenega predračuna – v ponudbenem predračunu (tj. obrazcu »Ponudba – ponudbeni predračun«) med drugim ponudil tudi reakcijske kivete.

Upošteva vse navedeno Državna revizijska komisija ugotavlja dvoje. Prvič, da so morali ponudniki glede na določbe dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila v konkretnem primeru med drugim ponuditi tudi reakcijske kivete. In drugič, da so morali ponudniki navedeni potrošni material (reakcijske kivete) glede na določbe dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila

ponuditi v takšni količini, ki je potrebna za izvedbo predvidenega števila zahtevanih preiskav za obdobje petih let.

Zaključka, da so morali ponudniki ponuditi reakcijske kivete v količini, ki je potrebna za izvedbo predvidenega števila zahtevanih preiskav za obdobje petih let, ne more spremeniti vlagateljevo sklicevanje na določbo 3. člena vzorca pogodbe, v okviru katere je naročnik določil, da mora »v primeru, da je izvajalec v obrazcu Ponudba – ponudbeni predračun predvidel premajhno število reagentov, kalibratorjev, kontrol oziroma ostalega potrošnega materiala za število preiskav, ki jih je v Tehničnih specifikacijah navedel naročnik, naročniku manjkajoče količine za navedeno število preiskav dobaviti brezplačno«.

Pritrditi gre namreč naročniku, da se citirana določba nanaša (zgolj) na izvajalca, s tem pa na izvedbeno fazo, in ureja situacijo, ko bi naročnik (še) po oddaji javnega naročila oziroma tekom izvajanja pogodbe ugotovil, da je izvajalec – ki je sicer v ponudbi upošteval vse zahteve in predpostavke iz dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila – v ponudbenem predračunu (npr. iz razloga, ker v navedeni dokumentaciji morebiti ni bila opredeljena določena predpostavka, ki bi se v fazi izvedbe tudi izkazala kot relevantna z vidika potrebne količine zahtevanega materiala) predvidel nezadostno število reagentov, kalibratorjev, kontrol oziroma ostalega potrošnega materiala (vključno z reakcijskimi kivetami), potrebnega za izvedbo predvidenega števila zahtevanih preiskav za obdobje petih let (smiselno prim. v tej zvezi odločitev Državne revizijske komisije v zadevi št. 018-176/2018).

Glede na navedeno se za neutemeljeni izkažeta vlagateljevi (po vsebini smiselni) navedbi, da iz trditev naročnika o tem, da se citirana določba 3. člena vzorca pogodbe nanaša na izvedbeno fazo konkretnega javnega naročila, izhaja naročnikovo stališče, da se bo javno naročilo izvajalo drugače, kot to določa dokumentacija v zvezi z oddajo javnega naročila, oziroma da naročnik že v tej fazi ve, da bo izvajanje javnega naročila drugačno od vsebine dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila. Kot že pojasnjeno, citirana določba 3. člena vzorca pogodbe ureja specifičen primer, ki bi utegnil postati relevanten šele v fazi izvedbe pogodbe, ta primer (kakor tudi določba 3. člena vzorca pogodbe, ki ga ureja) pa je posledično ločen od faze priprave ponudb in za presojo dopustnosti slednjih ne more biti relevanten.

Iz tega pa sledi, da morajo ponudniki v fazi priprave ponudb (ne glede pri tem na citirano določbo 3. člena vzorca pogodbe) upoštevati vse zahteve in predpostavke iz dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila ter ob upoštevanju slednjih naročniku ponuditi zadostno količino materiala, potrebnega za izvedbo predvidenega števila zahtevanih preiskav za obdobje petih let. Le tako je namreč mogoče zagotoviti, da bodo ponudniki pripravili ponudbe na podlagi enakih izhodišč, naročnik pa bo prejel dopustne, konkurenčne in medsebojno primerljive ponudbe.

Iz navedenega pa izhaja, da je nasprotno, kot meni vlagatelj – ne naročnikovo stališče, da se obravnavana določba 3. člena vzorca pogodbe nanaša na izvedbeno fazo, temveč vlagateljevo stališče, da v fazi pregleda in ocenjevanja ponudb ugotovljena nezadostno ponujena količina reakcijskih kivet ne more imeti za posledico nedopustnost ponudbe, je tisto, ki je v nasprotju z določbami dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila in posledično v nasprotju z ZJN-3, saj predpostavlja, da ponudnikom pri pripravi ponudb ni treba upoštevati vseh zahtev, določenih v dokumentaciji v zvezi z oddajo javnega naročila, med drugim zahteve po ponujeni količini potrošnega materiala (vključno z reakcijskimi kivetami), ki je potrebna za izvedbo predvidenega števila zahtevanih preiskav za obdobje petih let.

V tej zvezi med strankama ni sporno, da je vlagatelj v ponudbenem predračunu, točki 19, ponudil količino reakcijskih kivet, ki je nezadostna glede na predvideno količino preiskav, vštevši pri tem notranjo kontrolo kakovosti.

Posledično se ni mogoče strinjati z vlagateljevimi (po vsebini smiselnimi) navedbami, da je naročnik ravnal v nasprotju z določbami dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila in ZJN-3, ko je vlagateljevo ponudbo zaradi nezadostne ponujene količine reakcijskih kivet glede na predvideno količino preiskav, všteti pri tem notranjo kontrolo kakovosti, ocenil kot nedopustno.

Ob navedenem gre dodati še, da se ugotovljena pomanjkljivost v ponudbi vlagatelja nanaša na predmet javnega naročila, poleg tega je ponujena količina reakcijskih kivet pod postavko št. 19 ponudbenega predračuna relevantna za izračun vrednosti te postavke v EUR brez DDV, ta pa nadalje za izračun skupne ponudbene vrednosti (cene) brez DDV za sklop 2, najnižja skupna ponudbena cena brez DDV za posamezen sklop pa v konkretnem primeru predstavlja tudi edino merilo za izbiro ekonomsko najugodnejše ponudbe (gl. dokumentacijo v zvezi z oddajo javnega naročila, poglavje »Navodila ponudnikom za oddajo ponudbe«, točko »10. Merilo«). Iz navedenega pa sledi, da se ugotovljena pomanjkljivost v vlagateljevi ponudbi nanaša na tisti del ponudbe, ki ga v skladu s šestim odstavkom 89. člena ZJN-3 (razen v primeru očitne napake, ki pa je vlagatelj v povezavi z nezadostno količino reakcijskih kivet konkretizirano ne zatrjuje) ni dopustno dopolnjevati ali popravljati.

Državna revizijska komisija na koncu pripominja še, da je vlagatelj v zahtevku za revizijo zatrjeval tudi kršitev drugega in četrtega odstavka 89. člena ZJN-3. Ker pa vlagatelj v zahtevi za pravno varstvo hkrati ni navedel tudi dejstev, ki bi bila relevantna z vidika ugotavljanja kršitev omenjenih odstavkov 89. člena ZJN-3, teh kršitev ni bilo mogoče ugotoviti.

Ker torej vlagatelj obravnavanega razloga za nedopustnost njegove ponudbe (tj. nezadostne ponujene količine reakcijskih kivet) ni uspel izpodbiti, Državna revizijska komisija v nadaljevanju ni obravnavala vlagateljevih navedb, ki se nanašajo na drugi razlog za nedopustnost njegove ponudbe (tj. neujemanje kataloške številke reagenta z nazivom reagenta). Ob dejstvu, da za oceno o nedopustnosti ponudbe zadošča že en razlog, te vlagateljeve navedbe, četudi bi se izkazale za utemeljene, na sprejem drugačne odločitve Državne revizijske komisije ne bi mogle več vplivati in vlagateljevega položaja v postopku javnega naročanja ne bi mogle spremeniti (ga izboljšati). Ker Državna revizijska komisija ni obravnavala vlagateljevih navedb glede drugega razloga za nedopustnost njegove ponudbe, tudi ni obravnavala navedb naročnika ter izbranega ponudnika, podanih kot odgovor na te (neobravnavane) navedbe vlagatelja, niti ni izvajala dokazov, ki so jih vlagatelj, naročnik ter izbrani ponudnik predlagali za dokazovanje utemeljenosti teh (neobravnavanih) navedb (tj. ponudbeni predračun vlagatelja v točki 5, navodilo za delo za reagent 00020007700 Hemosil D-Dimer HS ter tehnične liste iz ponudbe vlagatelja za sklop 2).

Vlagatelj je v zahtevku za revizijo naročniku očital tudi nepravilnosti pri pregledu ponudbe izbranega ponudnika. Glede na zgoraj navedene ugotovitve Državne revizijske komisije o pravilnosti naročnikove odločitve, vezane na nedopustnost vlagateljeve ponudbe, vlagatelju (četudi bi se morda izkazalo, da so revizijski očitki v tem delu utemeljeni) v konkretnem postopku javno naročilo v sklopu 2 ne bi moglo biti oddano. Ne gre namreč spregledati, da je ponudbo v sklopu 2 oddal tudi ponudnik Roche d.o.o., to ponudbo pa je, kot že pojasnjeno, naročnik ocenil za dopustno. Ker vlagatelj v zahtevku za revizijo ne izpodbija naročnikove ugotovitve o dopustnosti ponudbe ponudnika Roche d.o.o., posledično z navedbami o nepravilnostih naročnika pri pregledu ponudbe izbranega ponudnika ne bi mogel doseči, da naročnik konkretnega javnega naročila v sklopu 2 ne bi oddal in bi za isti predmet javnega naročila izvedel nov postopek javnega naročanja.

Iz tega pa sledi, da vlagatelju tudi v primeru morebitne ugotovitve o utemeljenosti revizijskih navedb glede nepravilnosti naročnika pri pregledu ponudbe izbranega ponudnika ne bi mogla (več) nastati škoda, posledično pa mu za njihovo vsebinsko obravnavo ne gre priznati aktivne legitimacije. Državna revizijska komisija zato vlagateljevih navedb, vezanih na ponudbo izbranega ponudnika,

ni vsebinsko obravnavala, posledično pa tudi ni obravnavala navedb naročnika ter izbranega ponudnika, podanih kot odgovor na te (neobravnavane) navedbe vlagatelja, niti ni izvajala dokazov, ki so jih vlagatelj, naročnik ter izbrani ponudnik predlagali za dokazovanje utemeljenosti teh (neobravnavanih) navedb (dokument »Priloga_Sklop2_Strokovne zahteve za analizni sistem.pdf«, spremni list, dokumenta s predvidenimi tarčnimi vrednostmi, izjava izbranega ponudnika o izpolnjevanju zahtev naročnika za sklop 2).

Ker ravnanje naročnika v zvezi s ponudbo izbranega ponudnika in ponudbo ponudnika Roche d.o.o. ni bilo predmet presoje tega revizijskega postopka, je Državna revizijska komisija kot nepotrebna zavrnila naročnikova dokazna predloga z vpogledom v ponudbi navedenih ponudnikov.

Državna revizijska komisija na podlagi vsega navedenega zaključuje, da vlagatelj z navedbami o kršitvah, ki jih je v zvezi s presojo dopustnosti njegove ponudbe v sklopu 2 očitil naročniku, ni uspel. Posledično je Državna revizijska komisija vlagateljev zahtev za revizijo v skladu s prvo alinejo prvega odstavka 39. člena ZPVPJN zavrnila kot neutemeljen.

S tem je utemeljena odločitev Državne revizijske komisije iz 1. točke izreka tega sklepa.

Vlagatelj je v zahtevku za revizijo in nadaljnjih vlogah zahteval tudi povrnitev stroškov postopka pravnega varstva.

Če je zahtev za revizijo utemeljen, mora naročnik v skladu s tretjim odstavkom 70. člena ZPVPJN iz lastnih sredstev vlagatelju povrniti potrebne stroške, nastale v predrevizijskem in revizijskem postopku, vključno s takso.

Ker vlagatelj v obravnavanem primeru z zahtevkom za revizijo ni uspel ne v predrevizijskem ne v revizijskem postopku, je Državna revizijska komisija v skladu z določbo tretjega odstavka 70. člena ZPVPJN vlagateljevo zahtevo za povrnitev stroškov postopka pravnega varstva zavrnila.

S tem je utemeljena odločitev Državne revizijske komisije iz 2. točke izreka tega sklepa.

Pravni pouk:

Zoper to odločitev je dovoljen upravni spor. Tožba se vložijo neposredno pisno pri Upravnem sodišču Republike Slovenije, Fajfarjeva 33, 1000 Ljubljana, ali se mu pošlje po pošti. Rok za vložitev tožbe je 30 dni od vročitve odločitve Državne revizijske komisije.

Predsednica senata:
Dr. Mateja Škabar,
članica Državne revizijske komisije

Vročiti:

- naročniku,
- vlagatelju – po pooblaščenju,
- izbranemu ponudniku – po pooblaščenju,
- ministrstvu, pristojnemu za javna naročila.

Vložiti:

- v spis zadeve, tu.